

Sentencja

Wykładni art. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą nr 2009/140/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r., i art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy dokonywać w taki sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które obejmują krajowy organ regulacyjny w rozumieniu dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, zakresem zastosowania przepisów krajowych obowiązujących w dziedzinie finansów publicznych, a w szczególności przepisów przewidujących ograniczenie i racjonalizację wydatków administracji publicznej, takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. – Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-330/15 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom należącym do rządu Zimbabwe albo osobom i podmiotom z nimi powiązanym — Wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Umieszczenie nazwisk lub nazw skarżących w wykazie)

(2016/C 350/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Johannes Tomana i in. (przedstawiciele: M. O’Kane, Solicitor, M. Lester i Z. Al-Rikabi, Barristers)

Pozostałe strony postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i A. Vitro, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Georgieva, M. Konstantinidis i T. Scharf, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt, pełnomocnik, wspierany przez S. Lee, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Johannes Tomana oraz 120 pozostałych skarżących, których nazwiska i nazwy zostały wymienione w załączniku do wyroku, pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską.
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 302 z 14.9.2015.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Treviso – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Giuseppemu Astonemu

(Sprawa C-332/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 167, 168, 178–182, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 — Prawo do odliczenia podatku VAT — Wymogi materialne — Wymogi formalne — Termin zawity — Przepisy krajowe wykluczające prawo do odliczenia w wypadku nieprzestrzegania większości wymogów formalnych — Oszustwo podatkowe)

(2016/C 350/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Treviso

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Giuseppe Astone

Sentencja

- 1) Artykuły 167, 168, 178, art. 179 akapit pierwszy oraz art. 180 i 182 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym termin zawity na wykonanie prawa do odliczenia, taki jak termin w postępowaniu głównym, o ile zapewnione jest poszanowanie zasad równoważności i skuteczności, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuły 168, 178, 179, 193, 206, 242, 244, 250, 252 i 273 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwalają organom podatkowym odmówić podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej w wypadku stwierdzenia, że uchybił on w oszukańczy sposób – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – większości spoczywających na nim obowiązków formalnych, warunkujących możliwość skorzystania z tego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lipca 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Association France Nature Environnement/ Premier ministre; Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

(Sprawa C-379/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre plany i programy na środowisko naturalne — Akt prawa krajowego niezgodny z prawem Unii — Skutki prawne — Uprawnienie sądu krajowego do czasowego utrzymania w mocy niektórych skutków takiego aktu — Artykuł 267 akapit trzeci TFUE — Obowiązek skierowania do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(2016/C 350/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Association France Nature Environnement

Strona pozwana: Premier ministre; Ministre de l'Écologie, du Développement durable et de l'Énergie

Sentencja

- 1) Sąd krajowy może, jeśli zezwala mu na to prawo krajowe, w drodze wyjątku i traktując każdy przypadek osobno, ograniczyć w czasie niektóre skutki stwierdzenia niezgodności z prawem przepisu prawa krajowego, który został uchwalony z naruszeniem obowiązków przewidzianych w dyrektywie 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, w szczególności obowiązków wynikających z jej art. 6 ust. 3, pod warunkiem, że owo ograniczenie motywowane jest nadrzędną przesłanką związaną z ochroną środowiska oraz uwzględnia szczególne okoliczności zawisłej przed nim sprawy. Z tego wyjątkowego uprawnienia może skorzystać tylko w razie spełnienia wszystkich kryteriów sformułowanych w wyroku z dnia 28 lutego 2012 r., *Inter-Environnement Wallonie i Terre wallonne* (C-41/11, EU:C:2012:103), a więc:

— zaskarżony przepis prawa krajowego musi stanowić prawidłowy środek transpozycji prawa Unii w dziedzinie ochrony środowiska;